

El dia que vaig decidir començar a escriure aquesta història em vaig adonar que, de sobte, tot encaixava. Tot el que havia estudiat, sentit, pensat, meditat, après, intuït, parlat, discutit, esbossat, dibuixat, escrit, investigat, descobert, somiat, imaginat... Absolutament tot encaixava. Però no tan sols allò que havia viscut els últims mesos, amb tots els seus misteris, sinó durant tota la meua vida, des de la meua més tendra infantesa. Fins i tot el fet més banal, que tindria la gosadia de jurar que, sota cap concepte, no podia tenir res a veure amb el descobriment que canviava completament la idea que tenia del món, de la vida, de la història, de l'univers, de la ment, del pensament, de la societat, de les religions i de tot el que m'envoltava... Fins i tot aquest ínfim detall formava part d'un pla perfectament establert. I jo, ingenu, havia viscut completament aliè a tot el que succeïa al meu voltant?

Sí! Ho vaig veure tan clar com la llum del dia, en una explosió que ordenava totes les peces del trencaclosques i feia emergir la imatge amagada, la meravellosa visió absolutament lògica i nítida que em mostrava la mà del destí que m'assenyalava amb el seu dit índex mentre em cridava: "Tu! Et vull a tu!"

Albert Salvadó